

Arrest

nr. 217 443 van 26 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X, X en X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 oktober 2018 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VAN DOREN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een F-kaart op 9 juli 2008.

1.2. Op 11 december 2012 verkreeg verzoeker het duurzaam verblijfsrecht en werd hij in het bezit gesteld van een F+-kaart.

1.3. Op 21 november 2017 werd verzoeker door het Hof van Beroep te Luik veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 6 jaar wegens (internationale) handel in verdovende middelen.

1.4. Op 10 oktober 2018 werd een beslissing genomen tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"(...)
Mijnheer

[...]

Krachtens artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Op 03.10.2003 bent u in het huwelijk getreden te Marokko met H. C., geboren te B. O. op 16.10.1978, van Nederlandse nationaliteit sinds 06.11.1989.

Op 20.03.2007 diende uw echtgenote een "Aanvraag tot vestiging als werknemer" (bijlage 19) in. In de aanvraag verklaarde ze op 27.02.2007 in België te zijn aangekomen. Zij was vergezeld van uw stiefzoon, M. Z., geboren te V. op 20.05.1997, van Nederlandse nationaliteit en van uw dochter, H. Z., geboren te 's-G. op 01.06.2005, van Nederlandse nationaliteit. Voor hen werd eveneens een "Aanvraag tot vestiging als bloedverwant in de nederdalende lijn" (bijlage 19) ingediend.

Uw echtgenote werd op 22.06.2007 in het bezit gesteld van een K.EEG geldig tot 22.06.2012. Uw stiefzoon en dochter werden in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor kinderen.

Op 29.01.2008 diende u een "Aanvraag tot vestiging als echtgenoot" (bijlage 19) in. U verklaarde in de aanvraag op 14.01.2008 in België te zijn aangekomen.

Op 09.07.2008 werd u in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot 18.06.2013.

Op 21.06.2010 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Lantin uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs en bendevorming.

Op 22.12.2010 werd u ingevolge van een vrijspraak vrijgesteld.

Op 05.06.2012 diende u een "Aanvraag om duurzaam verblijf (bijlage 22) in.

Op 11.12.2012 werd u in het bezit gesteld van een F+ kaart.

Op 23.11.2016 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Huy uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs en bendevorming.

Het Hof van Beroep van Luik veroordeelde u op 21.11.2017 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, uitgevoerd, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaïne, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van leidend persoon. Deze feiten pleegde u tussen 01.01.2015 en 31.05.2016.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de

met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Het lijkt geen twijfel dat drugs in het algemeen een ernstige bedreiging vormen voor de volksgezondheid en de veiligheid binnen de samenleving. Dat geldt des te meer voor harddrugs met een sterk verslavend effect, zoals cocaïne. De handel in cocaïne brengt de gezondheid en de levenskwaliteit van gebruikers ernstig in gevaar. Bovendien doet de aanwezigheid van drugs in de samenleving afbreuk aan de openbare rust en veiligheid doordat een deel van de druggebruikers misdrijven pleegt om het eigen gebruik te financieren of onder invloed van drugs strafbare feiten pleegt. U handelde vanuit het kader van een vereniging van misdadigers en het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychische vlak.

Het staat vast dat uw zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers, wijzen op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Gelet op de ernst van de feiten, het deel uitmaken van een vereniging met internationale drughandel, de duur van de periode, uw rol binnen de vereniging als leidend persoon, uw persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.

Uit voorgaande blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten.

Overeenkomstig artikel 62§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Op 25.06.2018 vulde u samen met de migratiebegeleider de vragenlijst in en op 03.07.2018 stuurde het CAW de Kempen de vragenlijst terug die u samen met hen had ingevuld. U verklaarde in de vragenlijsten hoorrecht dat uw taal Berbers, Nederlands en Arabisch is; dat u Nederlands kan lezen en/of schrijven; dat u Arabisch (Berbers) kan spreken en lezen; dat u sinds 2008 in België bent; dat u in het bezit bent van een Marokkaanse identiteitskaart, een Belgische F+ kaart, een rijbewijs en dat deze zich bevinden in het griffiedossier; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland; dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was in de Veldstraat 13 te Mol en in de Wildstraat 13 te Mol; dat u op 03.10.2003 getrouwd bent met H. C., geboren op 16.10.1978, van Nederlandse nationaliteit - adres: Veldstraat 13 te Mol; dat er enkel familie van uw echtgenote in België woont, namelijk 2 schoonzussen, 2 schoonbroers, neefjes en nichtjes; dat u 3 minderjarige kinderen heeft in België, H. Z., geboren in Nederland op 01.06.2005; O. F., geboren in M. op 13.02.2009, O. S., geboren in M. op 15.11.2014 en een stiefzoon, M. Z., geboren in Nederland op 20.05.1997, allen van Nederlandse nationaliteit; dat u niet getrouwd bent of een duurzame relatie heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat uw ouders en zussen in Marokko wonen en dat de rest van de familie in Nederland woont; dat u een broer heeft die in Spanje woont en een

broer die in Nederland woont, dat u met hen een slecht contact heeft; dat u geen minderjarige kinderen heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u in Turnhout Nederlandse les heeft gevolgd en een inburgeringscursus; dat u in Mol gedurende 6 maanden een opleiding heftruckracer gevolgd heeft, maar dit niet heeft afgemaakt; dat u een cursus "leren solliciteren" heeft gevolgd; dat u ongeveer 6 maanden in de bibliotheek van Retie heeft gewerkt; dat u in Marokko, bij uw vader, gewerkt heeft in cafés; dat u niet bent veroordeeld in een ander land dan België; dat u niet kan terugkeren naar uw land omdat u al 15 jaar een standvastige relatie heeft met uw vrouw; dat u 3 kinderen heeft en een stiefzoon met het fragile x syndroom die u als echte vader ziet omdat zijn vader is overleden toen hij 4 jaar was; dat uw kinderen hier naar school gaan; dat het voor uw gezin, dat hier goed geïntegreerd is en geen Arabisch/Berbers spreekt, een grote ramp zou zijn; dat uw vrouw met momenten zwaar depressief is en uw steun nodig heeft; dat zij hier in België terecht kan bij haar huisarts en begeleiders voor haar depressie.

Uw advocaat voegde op 03.07.2018 de volgende bijkomende elementen toe: met de hand geschreven brieven van uw nichtje, uw zoon, uw dochter en uw echtgenote; foto's.

Het CAW de Kempen voegde op 03.07.2018 de volgende bijkomende elementen toe: attest gezinssamenstelling; bezoeken tijdens detentie in de gevangenis van Huy en Wortel; telefoonlijst van Wortel; attest van de huisarts van het gezin; brief van uw echtgenote, van uw oudste en jongste dochter; foto's.

U trad op 03.10.2003 te Nador in het huwelijk met H. C., geboren te B. O. (Marokko) op 16.10.1978, van Nederlandse nationaliteit sinds 06.11.1989. Zij verblijft sinds 27.07.2007 in België en is in het bezit van een E+ kaart. Uit dit huwelijk werden drie kinderen geboren: H. Z., geboren te 's-G. op 01.06.2005, O. F., geboren te M. op 13.02.2009 en O. S., geboren te M. op 15.11.2014, allen van Nederlandse nationaliteit. U heeft een stiefzoon: M. Z., geboren te V. op 20.05.1997, van Nederlandse nationaliteit. Uw echtgenote en uw kinderen komen u bezoeken in de gevangenis.

Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Uit uw administratief dossier blijken geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van uw gezinsleven als dusdanig in het land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat u uw gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten.

Uw echtgenote en uw kinderen zijn van Nederlandse nationaliteit. Mochten zij beslissen om terug te keren naar Nederland dan kan u steeds een verzoek richten aan de Nederlandse autoriteiten opdat u zou worden toegelaten uw gezinsleven verder te zetten in Nederland. Er werden geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat u reeds dergelijke aanvraag indiende en dat deze geweigerd zou zijn. Hoe dan ook, zelfs al zou dergelijke aanvraag geweigerd worden, uit uw administratief dossier blijken geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van uw gezinsleven in het land van herkomst (of elders) zouden verhinderen. Er liggen geen concrete elementen voor die er op zouden kunnen wijzen dat er in hoofde van uw partner of uw kinderen ernstige moeilijkheden zouden zijn indien zij u zouden volgen naar uw herkomstland dan wel een ander land. Uw echtgenote is net als u in Marokko geboren. U en uw echtgenote zijn in Marokko in het huwelijk getreden en uw echtgenote was 28 jaar oud toen zij in februari 2007 in België kwam wonen. Hoewel aangenomen kan worden dat uw echtgenote ook banden met België opgebouwd heeft tijdens haar legaal verblijf alhier, blijkt nog niet dat er in haar hoofde sprake is van hinderpalen die het voor haar bijzonder moeilijk zouden maken om het gezinsleven elders verder te zetten. De contacten met eventuele familie en vrienden die ze in België heeft, kunnen ook op een andere manier worden onderhouden middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen. Indien uw partner u niet zou wensen te vergezellen naar uw herkomstland of elders en u geen recht op verblijf in Nederland zou (kunnen) bekomen, kan contact onderhouden worden middels (korte) bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen.

Het feit dat uw echtgenote niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko of elders. De eenheid van het gezin kan logischer wijze behouden blijven op een plaats buiten België. Uw kinderen zijn nog vrij jong waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk zouden kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Bovendien blijkt uit niks dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in Marokko of elders te vinden zou zijn. Het hoger belang en welzijn van de kinderen heeft een primordiaal karakter maar geen absoluut karakter. Bij de

afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van de kinderen een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesseet. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezins- en privéleven. Het feit dat u 3 minderjarige kinderen en een echtgenote had op het moment dat u de feiten pleegde, heeft u er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover hen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Gezien deze overwegingen worden uw familiale belangen hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

U verklaarde dat u sinds 14.01.2008 in België verblijft. Er kan dus worden gesteld dat u op bijna 35-jarige leeftijd, in België bent komen wonen. Inmiddels bent u 45 jaar. Uit niks is gebleken dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Daarenboven werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met Marokko. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U hebt er meer dan de helft van uw leven verbleven. U geeft trouwens zelf aan dat uw ouders en uw zussen in Marokko verblijven en u ook de taal spreekt. U hebt dus een sociaal vangnet in Marokko dat u kan helpen bij het opbouwen van uw leven aldaar. U verklaarde eveneens dat u nog een broer heeft die woonachtig is in Nederland en een broer die woonachtig is in Spanje. Zij kunnen u vanuit Nederland en Spanje ondersteunen, bovendien kunnen zij u desgewenst regelmatig bezoeken. Er is geen indicatie gevonden dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor u om u in Marokko te vestigen.

U verklaarde in uw hoorrecht dat u niet kan terugkeren naar uw land omdat uw echtgenote met momenten zwaar depressief is, uw steun nodig heeft en zij hier terecht kan bij haar huisarts en haar begeleiders voor de behandeling van haar depressie. Uit een attest van de huisarts van 19.06.2018 blijkt dat uw echtgenote lijdt aan een depressie, chronische vermoeidheid en obesitas. U legt geen enkel document voor waaruit blijkt dat zij enkel in België kan behandeld worden waardoor dit element niet kan weerhouden worden.

Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De beperkte tewerkstelling en de gevolgde opleidingen zijn niet van die aard om thans te spreken van een economische binding met het gastland. Gelet op de door u gepleegde feiten blijkt het niet uw intentie om een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland, u was immers niet tevreden met wat u op legale wijze verdiende en vulde dit aan met de opbrengsten uit de drugshandel. Het bezit van een strafblad zal uw inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komen. De vaardigheid die u tijdens uw opleidingen en tijdens uw werk in België opgepikt heeft, zullen u wellicht ook in uw thuisland van pas komen en uw kansen op de arbeidsmarkt enkel positief beïnvloeden.

Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven. Het contact met uw vrienden kan onderhouden worden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen, desgewenst kunnen zij u ook bezoeken. Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Schending van de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 44bis van de Vreemdelingenwet, schending van de zorgvuldigheidsplicht, schending van artikel 20 VWEU, van artikel 24.2, 41 en 47 van het . Handvest van grondrechten van de unie, schending van het evenredigheidsbeginsel, schending van artikel 9 van het IVRK, schending van artikel 28.3 van de Burgerschapsrichtlijn, schending van artikel 8 juncto artikel 13 EVRM

1. Eerste onderdeel:

Verwerende partij stoelt zich voor de bestreden beslissing op art. 44 bis, §2 van de Vreemdelingenwet.

Art. 44bis van de Vreemdelingenwet stelt:

"§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers Van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid:

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Artikel 44bis VW is echter een onvolledige omzetting van artikel 28. 3 van de Burgerschapsrichtlijn. Artikel 28 (3) biedt een verhoogde bescherming aan zowel Unieburgers, als aan hun familieleden, in de zin dat enkel een einde kan gemaakt worden aan hun verblijfsrecht indien er dwingende redenen van openbare veiligheid voorhanden zijn, terwijl artikel 44bis, § 3 enkel melding maakt van Unieburgers.

In de zaak Ratti erkende het Hof van Justitie de verticale directe werking van richtlijnen. Rechtsonderhorigen kunnen zich rechtstreeks beroepen op een bepaling in de richtlijn, wanneer de lidstaat de richtlijn niet correct omzette in nationale wetgeving. Zodoende heeft de Burgerschapsrichtlijn directe werking ten aanzien van de lidstaat, met als gevolg dat een derdelander-familielid van een Unieburger zich voor de nationale rechter rechtstreeks op artikel 28.3 van de Burgerschapsrichtlijn kan beroepen.

Artikel 28.3 bepaalt: "Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit,

geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij: a) de laatste tien jaar in het gastland hebben verbleven (...)"

Verzoeker is op 14.01.2008 in België aangekomen, diende op 29.01.2008 een aanvraag tot gezinshereniging in als familielid van een Unieburger in, en werd op 09.07.2008 in het bezit gesteld van een F-kaart. Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing verbleef verzoeker dan ook meer dan tien jaar in België, het gastland in de zin van artikel 28.3 van de Burgerschapsrichtlijn.

Verzoeker kan dan ook aanspraak maken op de verhoogde bescherming voorzien in 28.3 van de Burgerschapsrichtlijn, die door artikel 44bis, § 3 Vw. in strijd met het Unierecht met wordt geboden aan familieleden van Unieburgers.

Verwerende partij beroept zich dan ook op de verkeerde rechtsgrond nu zij haar beslissing ent op artikel 44bis §2 Vw.

Verwerende partij beroept zich niet alleen op de verkeerde rechtsgrond maar laat ook geheel na aan te tonen dat er in hoofde van verzoeker dwingende redenen van openbare veiligheid aan de orde zijn.

De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen "redenen van openbare orde", "ernstige redenen van openbare orde" en "dwingende redenen van openbare orde" en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp. 19-20). Dit onderscheid wordt in de bestreden beslissing niet gemaakt.

Er rust een motiveringsplicht op de administratieve overheden bevoegd met het nemen van uitwijzingsbeslissingen op basis van de openbare orde en de nationale veiligheid (HvJ 11 december 2014, arrest Khaled Boudjlida tegen Préfet des Pyrénées-Atlantiques, C-249/13, EU:C:2014:2431, punt 38; S. MANANASHVILI, "Return Directive 2008/115/EC" iri K. HAILBRONNER en D. THYM (eds.) EU Immigration and Asylum Law, Munich, C.H. Beek, 2016,716).

Dit vloeit onder meer voort uit artikel 30 van de Burgerschapsrichtlijn en impliceert dat bij het nemen van een uitwijzingsbeslissing, het bestuur verplicht is om de juridische en feitelijke gegevens mee te geven waarop de beslissing tot uitwijzing steunt.² Dit is immers primordiaal in een rechtstaat daar het individu de mogelijkheid geeft om een beroep in te stellen alsook juridische controle faciliteert. De opgeworpen redenen moeten duidelijk en verstaanbaar zijn en mogen niet algemeen verwoord zijn - ze moeten immers steunen op de feiten van de zaak zelf.

Artikel 62, §2, eerste lid Vw. stelt: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten."

Artikel 2 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 stelt: "De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd"

Artikel 3 van die wet stelt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn"

Het afdoende karakter van de motivering houdt in dat de motieven pertinent moeten zijn, wat wilt zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig zijn, wat wilt zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing de motieven moet kunnen aantreffen derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid van redenen die in feite en rechte juist zijn, of de overheid die gegevens correct heeft beoordeeld, en of ze op die gronden redelijkerwijze tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is een annulatieberoep tegen de beslissing in te dienen (RvS, 18 januari 2010, nr. 199. 583; RvS, 11 december 2015, nr; 233. 222).

Artikel 41 van het Handvest van Grondrechten van de Unie voorziet in een recht op behoorlijk bestuur, waarbij wordt gesteld dat eenieder het recht heeft dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld en dat de betrokken instanties daarbij de plicht hebben om hun beslissingen met redenen te omkleeden.

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegeedeeld. (...)"

In deze context is de rechtspraak van het Hof volgens dewelke de doeltreffendheid van de door artikel 47 van het Handvest gewaarborgde rechterlijke toetsing vereist dat de belanghebbende kennis kan nemen van de gronden waarop het jegens hem genomen besluit is gebaseerd, hetzij door lezing van het besluit zelf, hetzij doordat de redenen hem op zijn verzoek worden meegedeeld (HvJ 17 maart 2011, C-372/09 en C-373/09, Penarroja Fa, pt. 63; HvJ 17 november 2011, C-430/10, Gaydarov, pt. 41.), uitermate relevant.

Dit is immers een conditio sine qua non teneinde hem de mogelijkheid te bieden zijn rechten onder zo goed mogelijke omstandigheden te verdedigen en met volledige kennis van zaken te beslissen of hij er baat bij heeft om zich tot de bevoegde rechter te wenden, en teneinde deze laatste ten volle in staat te stellen om de wettigheid van het betrokken nationale besluit te toetsen (HvJ 15 oktober 1987, C-222/86, Heylens e.a., pt. 15; HvJ 3 september 2008, C-402/05 P en C-415/05 P, Kadi en Al Barakaat International Foundation, pt. 337; HvJ 17 november 2011, C-430/10, Hristo Gaydarov, pt. 41; HvJ 20 september 2011, T-461/08, Evropaiki Dynamiki, pt. 122. Zie ook de bespreking onder art.) (Marleen Maes en Anja Wijnants, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, nr. 2, 2016, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht (Deel 2), pg.167)

De motieven in de bestreden beslissing zijn niet juist in rechte en feite. Er wordt verwezen naar een verkeerde rechtsgrond en er wordt niet aangehaald waarom de feiten dwingende redenen van openbare veiligheid zouden uitmaken.

2. Tweede onderdeel:

Zelfs indien ten onrecht zou worden aangenomen dat verzoeker geen aanspraak kan maken op de verhoogde bescherming voorzien in 28.3 van de Burgerschapsrichtlijn, die door artikel 44bis, § 3 Vw. in strijd met het Unierecht niet wordt geboden aan familieleden van Unieburgers, dan nog schiet de motivering van verwerende partij ernstig tekort.

Artikel 44bis, §2 Vw. waar verwerende partij zich op beroept immers vereist dat er ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid aanwezig zijn.

De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen "redenen van openbare orde", "ernstige redenen van openbare orde" en "dwingende redenen van openbare orde" en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp. 19-20). Dit onderscheid wordt in de bestreden beslissing niet, of veruit onvoldoende gemaakt.

Verwerende partij verwijst naar de veroordeling van verzoeker door het Hof van Beroep te Luik voor het invoeren, verkopen of te koop stellen, afleveren of aanschaffen van verdovende middelen, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van leidend persoon.

Uit het arrest van het Hof van Beroep te Luik blijkt echter dat verzwarende omstandigheid "hoedanigheid van leidend persoon" ("qualité de dirigeant") niet weerhouden werd en dat verzoeker hiervoor vrijgesproken werd (arrest Hof van Beroep Luik van 21.11.2017, p. 16, stuk 3).

Het motief is wat de verwijzing naar de hoedanigheid van leidend persoon dan ook feitelijk verkeerd, en miskent de inhoud van het arrest als akte.

Verder heeft het Hof van Beroep expliciet verwezen naar het blanco strafregister van verzoeker als verzachtend element (arrest Hof van Beroep Luik van 21.11.2017, p. 22, stuk 3). Verwerende partij houdt hier echter op geen enkele manier rekening mee.

Er rust een motiveringsplicht op de administratieve overheden bevoegd met het nemen van uitwijzingsbeslissingen op basis van de openbare orde en de nationale veiligheid (HvJ 11 december 2014, arrest Khaled Boudjlida tegen Préfet des Pyrénées-Atlantiques, C-249/13, EU:C:2014:2431, punt 38; S. MANANASHVILI, "Return Directive 2008/115/EC" in K. HAILBRONNER en D. THYM (eds.) EU Immigration and Asylum Law, Munich, C.H. Beek, 2016, 716).

Dit vloeit onder meer voort uit artikel 30 van de Burgerschapsrichtlijn en impliceert dat bij het nemen van een uitwijzingsbeslissing, het bestuur verplicht is om de juridische en feitelijke gegevens mee te geven waarop de beslissing tot uitwijzing steunt.⁵ Dit is immers primordiaal in een rechtstaat daar het individu de mogelijkheid geeft om een beroep in te stellen alsook juridische controle faciliteert. ⁶ De opgeworpen redenen moeten duidelijk en verstaanbaar zijn en mogen niet algemeen verwoord zijn - ze moeten immers steunen op de feiten van de zaak zelf.

Artikel 62, §2, eerste lid Vw. stelt: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten. Artikel 2 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 stelt: "De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd."

Artikel 3 van die wet stelt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Hét afdoende karakter van de motivering houdt in dat de motieven pertinent moeten zijn, wat Wilt zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig zijn, wat wilt zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing de motieven moet kunnen aanheffen derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid van redenen die in feite en rechte juist zijn, of de overheid die gegevens correct heeft beoordeeld, en of ze op die gronden redelijkerwijze tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is een annulatieberoep tegen de beslissing in te dienen (RvS, 18 januari 2010, nr. 199. 583; RvS, 11 december 2015, nr; 233. 222).

Artikel 41 van het Handvest van Grondrechten van de Unie voorziet in een recht op behoorlijk bestuur, waarbij wordt gesteld dat eenieder het recht heeft dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld en dat de betrokken instanties daarbij de plicht hebben om hun beslissingen met redenen te omkleeden.

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "7. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)".

In deze context is de rechtspraak van het Hof volgens dewelke de doeltreffendheid van de door artikel 47 van het Handvest gewaarborgde rechterlijke toetsing vereist dat de belanghebbende kennis kan nemen van de gronden waarop het jegens hem genomen besluit is gebaseerd, hetzij door lezing van het besluit zelf, hetzij doordat de redenen hem op zijn verzoek worden meegedeeld (HvJ 17 maart 2011, C-372/09 en C-373/09, Penarroja Fa, pt. 63; HvJ 17 november 2011, C-430/10, Gaydarov, pt. 41.), uitermate relevant.

Dit is immers een *conditio sine qua non* teneinde hem de mogelijkheid te bieden zijn rechten onder zo goed mogelijke omstandigheden te verdedigen en met volledige kennis van zaken te beslissen of hij er baat bij heeft om zich tot de bevoegde rechter te wenden, en teneinde deze laatste ten volle in staat te stellen om de wettigheid van het betrokken nationale besluit te toetsen (HvJ 15 oktober 1987, C-222/86, Heylens e.a., pt. 15; HvJ 3 september 2008, C-402/05 P en C-415/05 P, Kadi en Al Barakaat International Foundation, pt. 337; HvJ 17 november 2011, C-430/10, Hristo Gaydarov, pt. 41; HvJ 20 september 2011, T-461/08, Evropaiki Dynamiki, pt. 122. Zie ook de bespreking onder art.) (Marleen Maes en Anja Wijnants, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, nr. 2, 2016, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht (Deel 2), pg.167)

De motieven in de bestreden beslissing zijn niet juist in rechte en feite. Er wordt verwezen naar feiten waarvoor verzoeker niet veroordeeld werd, om te onderbouwen waarom hij een ernstig gevaar voor de openbare orde zou vormen.

3. Derde onderdeel:

Het begrip openbare orde werd door het HvJ gedefinieerd in het Bouchereau arrest: "het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde (veronderstelt) in elk geval, afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast." Elke inbreuk op de wet impliceert een verstoring van de maatschappelijke orde.¹⁰ Dit betekent echter niet dat elke wetsovertreding ook een beroep op de openbare orde rechtvaardigt.¹¹ Dit is enkel het geval wanneer de verstoring van de maatschappelijke orde ook een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever "hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)"

Het gepleegd hebben van strafrechtelijke feiten an sich is evenmin voldoende om tot een uitwijzingsbeslissing te komen, zelfs al gaat het om ernstige criminele feiten.¹³ Er moet immers een daadwerkelijke en vastgestelde kans bestaan dat de individu opnieuw strafrechtelijke daden zou begaan - een louter hypothetische kans volstaat niet.

Er moet een risico tot recidive zijn vooraleer het risico Voor de openbare orde actueel kan worden beschouwd.

Zonder afbreuk te doen aan de ernst van de feiten: het risico op recidive wordt voor verzoeker niet aangetoond. Verzoeker had een blanco strafregister tot het moment van zijn enige veroordeling door het Hof van Beroep van Luik. Hij verbleef op het moment dat de feiten plaatsvonden al 7 jaar in België zonder enig strafbaar feit te plegen. Er is geen enkele aanwijzing dat hij opnieuw feiten zou plegen, of dat er een risico daartoe zou bestaan.

Verzoeker heeft veel spijt van zijn daden en werkt vanuit de gevangenis zeer hard aan zijn reklassering. Hij stelt disciplinair geen problemen in de gevangenis en tewerkgesteld is binnen een vertrouwensfunctie. Daarnaast volgt hij Nederlandse les op dinsdag- en vrijdagnamiddag (zie E-mail K. B., Psycholoog - Expertise PI Wortel van 17.10.2018, stuk 6).

Voor verzoeker wordt niet aangetoond dat hij actueel een werkelijk gevaar voor de openbare orde betekent.

De beoordelingsmarge van de lidstaten is overigens niet onbeperkt. Het bestuur dient niet enkel rekening te houden met het gedrag van verzoeker, zoals eerder aangegeven, maar dient evenzeer het evenredigheidsbeginsel toe te passen bij het ontnemen van een verblijfsrecht.

Dit houdt in dat er nagegaan moet worden in welke mate het ontnemen van een verblijfsrecht nuttig is voor het vooropgestelde doel - namelijk het beschermen van de openbare orde en/of veiligheid.

Verzoeker werd op 21.11.2017 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar en zal dus nog een lange periode in de gevangenis moeten verblijven. Verzoeker kan dus alleszins in de eerstkomende jaren niet van het grondgebied verwijderd worden, maar dient zijn straf uit te zitten en een duurzame oplossing voor zijn Nederlandse echtgenote Nederlandse kinderen, met respect voor artikel 8 EVRM, artikel 3 van het IVRK en artikel 24.2 van het Handvest van Grondrechten, dient gezocht te worden.

Indien zou worden geargumenteed dat verzoeker geen terugkeerverplichting werd opgelegd, maar dat enkel zijn verblijfsrecht beëindigd werd, dient opgemerkt te worden dat de Terugkeerrechtlijn een dergelijke ambiguïteit niet duldt, en dat het alleszins onredelijk is om verzoeker in onwettig verblijf te

laten als zorgdrager van zijn Nederlandse echtgenote en kinderen die hier wettig verblijven, en dat dit op geen enkele wijze nuttig is voor het vooropgestelde doel, de bescherming van de openbare orde.

De concrete en individuele situatie van verzoekers echtgenote en kinderen dient in rekening gebracht te worden. Er is geen duidelijkheid of het in hun belang is naar Marokko overgebracht te worden. Er is geen duidelijkheid wat de verblijfsrechtelijke implicaties zullen zijn, en in welke omstandigheden zij er effectief zouden opgroeien. Er dient van alle vier de kinderen rekening gehouden te worden met wie de ouders zijn, en hoe ze contact kunnen onderhouden met hun ouders. Hun veiligheid en welzijn dient gegarandeerd te worden.

Voorts moet er ook nagegaan worden binnen het kader van het evenredigheidsbeginsel, in welke mate er alternatieve en minder verregaande maatregelen beschikbaar zijn om hetzelfde doel te bereiken.

4. Vierde onderdeel:

De drie minderjarige kinderen van verzoeker genieten eveneens bijzondere bescherming.

Overweging 24 van de Burgerschapsrichtlijn stelt: "Aldus zou de bescherming tegen verwijdering des te sterker moeten zijn naarmate de burger van de Unie en zijn familieleden beter in het gastland geïntegreerd zijn. Verwijderingsmaatregelen tegen personen die vele jaren op het grondgebied van het gastland hebben verbleven, in het bijzonder wanneer zij daar geboren zijn en er hun hele leven hebben gewoond, zouden slechts onder uitzonderlijke omstandigheden mogen worden genomen, namelijk indien er dwingende redenen van openbare veiligheid in het spel zijn. Voorts zou ook een verwijderingsmaatregel tegen minderjarigen alleen in dergelijke uitzonderlijke omstandigheden mogen worden genomen teneinde, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, de banden met de familie in stand te houden. Wat minderjarige Unieburgers betreft vallen we terug op artikel 28 van de Burgerschapsrichtlijn en de omzetting naar artikel 44bis, § 3 Vw.

Artikel 44bis, § 3 Vw behandelt de mogelijkheid tot het einde maken aan het verblijf van minderjarige Unieburgers. Deze mogelijkheid bestaat enkel wanneer er dwingende redenen van openbare veiligheid voorhanden zijn. Artikel 28. 3 van de Burgerschapsrichtlijn werd daarmee echter niet volledig omgezet naar de Belgische rechtsorde. Artikel 28 (3) biedt de verhoogde bescherming aan zowel Unieburgers, als aan hun familieleden, terwijl artikel 44bis, § 3 enkel melding maakt van Unieburgers.

In de zaak Ratti erkende het Hof van Justitie de verticale directe werking van richtlijnen. Rechtsonderhorigen kunnen zich rechtstreeks beroepen op een bepaling in de richtlijn, wanneer de lidstaat de richtlijn niet correct omzette in nationale wetgeving. Zodoende heeft de Burgerschapsrichtlijn directe werking ten aanzien van de lidstaat, met als gevolg dat een derdelander-familielid van een Unieburger zich voor de nationale rechter rechtstreeks op artikel 28.3 van de Burgerschapsrichtlijn kan beroepen.

Artikel 28.3 bepaalt: "Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij: (...) b) minderjarig zijn, tenzij de verwijdering noodzakelijk is in het belang van de minderjarige, zoals bepaald in het VN Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989."

Verzoeker is niet minderjarig, maar zijn drie kinderen wel. De kinderen hebben de Nederlandse nationaliteit, en worden voor de behoeften van de bestreden beslissing dan ook gezien als Unieburger en genieten dus van de bescherming van artikel 28. 3 van de Burgerschapsrichtlijn.

Daarenboven dient er rekening gehouden te worden met het feit dat zij ertoe gedwongen worden het ganse gebied van de Unie te verlaten indien zij het gezinsleven met hun vader Set mHmZambrano (8 maart 2011, zaak C-34/09) heeft het HvJ als volgt geoordeeld:

"40 Artikel 20 VWEU verleent aan eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit de status van burger van de Unie (zie met name arresten van 11 juli 2002, D'Hoop C-224/98, Jurispr. blz. 1-6191, punt 27, en 2 oktober 2003, Garcia Avello, C-148/02, Jurispr. blz. 1-11613, punt 21). Aangezien zij de Belgische nationaliteit bezitten, waarvan de voorwaarden tot verkrijging tot de bevoegdheid van de betrokken lidstaat behoren (zie in die zin arrest van 2 maart 2010, Rottmann, C-135/08 nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punt 39), hebben het tweede en het derde kind van verzoeker in het

hoofdgeding ontegenzegglijk deze status (zie in die zin eerder aangehaalde arresten Garcia Avello, punt 21, en Zhu en Chen, punt 20).

41 Het Hof heeft herhaaldelijk verklaard dat de hoedanigheid van burger van de Unie de primaire hoedanigheid van de onderdanen van de lidstaten moet zijn (zie met name arresten van 20 september 2001, Grzelczyk, C-184/99, Jurispr. blz. 1-6193, punt 31, en 17 september 2002, Baumbast en R, C-413/99, Jurispr. blz. 1-7091, punt 82, en eerder aangehaalde arresten Garcia Avello, punt 22, Zhu en Chen, punt 25, en Rottmann, punt 43).

42 In die omstandigheden verzet artikel 20 VWEU zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat burgers van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten (zie in die zin arrest Rottmann, punt 42).

43 Een dergelijke situatie ontstaat wanneer een staatsburger van een derde staat het recht wordt ontzegd te verblijven in de lidstaat waar zijn kinderen van jonge leeftijd staatsburgers van die lidstaat en te zijnen laste, verblijven, en wordt geweigerd hem een arbeidsvergunning af te geven.

44 Er is namelijk van uit te gaan dat een dergelijke weigering ertoe zal leiden dat deze kinderen, burgers van de Unie, zullen worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten om hun ouders te volgen. Tevens loopt de betrokken persoon, indien hem geen arbeidsvergunning wordt afgegeven, het risico niet over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorzien in zijn eigen onderhoud en in dat van zijn gezin, wat er eveneens toe zou leiden dat zijn kinderen, burgers van de Unie, zouden worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten. In die omstandigheden zullen bedoelde burgers van de Unie in de feitelijke onmogelijkheid verkeren de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten uit te oefenen.

45 Op de voorgelegde vragen dient dus te worden geantwoord dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd, dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat aan een staatsburger van een derde staat, die zijn kinderen van jonge leeftijd, burgers van de Unie, ten laste heeft, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar deze kinderen verblijven en waarvan zij de nationaliteit bezitten, en hem bovendien een arbeidsvergunning weigert, aangezien zulke beslissingen de betrokken kinderen het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten ontzeggen."

De bestreden beslissing maakt een inmenging uit in art. 20 VWEU en ontzegt het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten aan verzoekers kinderen.

De bestreden beslissing is weliswaar niet gericht tot verzoekers kinderen, zij worden er wel direct door in hun rechten geraakt op de meest fundamentele wijze, en 31 van de Burgerschapsrichtlijn, artikel 24.2 van het Handvest samen gelezen met artikel 47 van het Handvest, en artikel 8 EVRM samen gelezen met artikel 13 EVRM, vereisen dat de minderjarige kinderen van verzoeker een effectief rechtsmiddel hebben om de maatregelen waardoor zij rechtstreeks en onrechtstreeks getroffen worden in hun bewegingsvrijheid als Unieburger aan te vechten voor recht.

De bestreden beslissing raakt direct aan de bewegingsvrijheid en het effectieve verblijfsrecht van de kinderen, zonder dat de beslissing aan hen gericht werd, wat het hen onmogelijk maakt om de wettigheid ervan aan te vechten en een effectief rechtsmiddel te genieten tegen de schending van hun hoger belang als kind, hun bewegingsvrijheid als Unieburger en hun privéleven en de mogelijkheid tot gezinsleven met hun respectievelijke vader.

5. Vijfde onderdeel:

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende: "Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)".

Artikel 24 van het Handvest is duidelijk gebaseerd door het VN-Kinderrechtenverdrag en de vermelde bepalingen, artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. Het tweede lid van artikel 24 van het Handvest stelt dat bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, de belangen van het kind een essentiële overweging vormen. Het beginsel van het belang van het kind wordt door middel van het Handvest onderdeel van het primair Unierecht.

Ook Uw Raad heeft al erkend dat artikel 24 van het Handvest duidelijk gebaseerd is op het IVRK en dat een goed begrip van artikel 3, eerste lid van het IVRK nodig is om de draagwijdte van artikel 24 van het Handvest te begrijpen: "De RvV wijst er vervolgens op dat aangezien er een aanknopingspunt is met Unierecht, artikel 24 van het Handvest eveneens van toepassing is. Daarbij wordt verduidelijkt dat artikel 24 van het Handvest gebaseerd is op het VN Kinderrechtenverdrag en dat een goed begrip van artikel 3, eerste lid van het VN-Kinderrechtenverdrag nodig is om de draagwijdte van artikel 24 van het Handvest te begrijpen. Aldus besluit de RvV dat het beginsel van het belang van het kind niet enkel speelt in maatregelen die rechtstreeks genomen worden met betrekking tot kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van artikel 24 van het Handvest, artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en bijgevolg artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. (M. MAES, A. WIJNANTS, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht, T.Vreemd. 2016, nr. 1)". Er wordt daarbij ook gewezen op het nut van de Algemene Conclusies van het VN-Kinderrechtencomité dat specifiek met betrekking tot het begrip van artikel 3 van het IVRK heeft uiteengezet hoever dit begrip net rijkt.

Artikel 9 van het IVRK stelt:

" 1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind.

4. Indien een dergelijke scheiding voortvloeit uit een maatregel genomen door een Staat die partij is, zoals de inhechtenisneming, gevangenneming, verbanning, deportatie, of uit een maatregel het overlijden ten gevolge hebbend (met inbegrip van overlijden, door welke oorzaak ook, terwijl de betrokkene door de Staat in bewaring wordt gehouden) van een ouder of beide ouders of van het kind, verstrekt die Staat, op verzoek, aan de ouders, aan het kind of indien van toepassing, aan een ander familielid van het kind de noodzakelijke inlichtingen over waar het afwezige lid van het gezin zich bevindt of waar de afwezige leden van het gezin zich bevinden, tenzij het verstrekken van die inlichtingen het welzijn van het kind zou schaden.

De Staten die partij zijn, waarborgen voorts dat het indienen van een dergelijk verzoek op zich geen nadelige gevolgen heeft voor de betrokkene (n).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoekers kinderen ofwel van hem gescheiden worden, ofwel van hun moeder, zonder dat beslist werd of deze scheiding in overeenstemming is met het hoger belang van het kind. Niet alle partijen werden daarbij betrokken of gehoord, en maakt een schending uit van artikel 9 van het IVRK.

Ten tweede, dient er op gewezen te worden dat artikel 24.2 van het Handvest en het hoger belang van het kind een onderzoeksplicht met zich meebrengen. Zoals M. Maes en A. Wijnants schrijven: "Het VN-Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is. Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden²², maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoeksplicht worden opgevat. Telkens wanneer een maatregel (d.i. een beslissing, handeling, gedrag, voorstel, dienst, procedure, een nalatigheid of andere maatregel) wordt genomen die gevolgen heeft voor een kind, moeten tijdens het besluitvormingsproces nauwgezet de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op het kind worden onderzocht, zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen. Wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, moeten de belangen van het kind primair in overweging worden genomen. Tijdens de belangenafweging moet op basis van evenredigheid worden nagegaan of andere overwegingen van die aard zijn, bv. inzake migratiecontrole, dat ze toch primeren op de belangen van het kind als een eerste overweging" (M. MAES, A. WIJNANTS, Het

Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht, T.Vreemd. 2016, nr. 1, eigen onderlijning).

Verwerende partij is verplicht om de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op de drie minderjarige kinderen te onderzoeken zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen. Het is absoluut noodzakelijk om onderzoek te voeren naar de scheiding van de kinderen van hun vader, de mogelijkheid van de Nederlandse kinderen om in Marokko een verblijfsrecht te verwerven, de opvangmogelijkheden ter plaatse, na te gaan of er de kinderen effectieve toegang zullen hebben tot onderwijs enzovoort.

Het Comité voor de rechten van het kind herhaalt dat het hoger belang van het kind een eerste overweging dient te zijn in dergelijke dossiers, en dat dergelijke beslissingen, binnenin een procedure met voldoende bescherming, dienen te verzekeren dat het kind na terugkeer veilig zal zijn en voorzien zal zijn van de juiste zorg en genot van rechten:

"11.8 The Committee recalls that the best interests of the child should be a primary consideration in decisions concerning the return of a child, and that such decisions should ensure-within a procedure with proper safeguards- that the child, upon return, will be safe and provided with proper care and enjoyment of rights. "

Hoe het Comité dat dan in het concrete geval invult is door te eisen dat de specifieke en persoonlijke context, naast het hoger belang van het kind in licht van de aangetoonde risico's die er zijn onderzocht wordt, en dat het voorzorgsprincipe dient gehuldigd te worden dat bij twijfel bescherming dient geboden i.p.v. ontzegt te worden:

"However, the Committee observes that:

a) The RAB limited its assessment to a general reference to a report on central and southern Somalia, without assessing the specific and personal context in which the author and her daughter would be deported and without taking the best interests of the child into account, in particular in light of the persistently high prevalence of female genital mutilation in the Puntland State of Somalia and the fact that the author would be returned as a single mother, without a male supporting network;

b) The State party has argued that the author, by having left Somalia, appears to be an independent woman with considerable personal strength who must be able to resist any social pressure and thus be able to protect her daughter from female genital mutilation. However, the Committee notes that the author 's departure could similarly be understood as an inability to resist pressure. In any event, the Committee considers that the rights of the child under article 19 of the Convention cannot be made dependent on the mother's ability to resist family and social pressure, and that State parties should take measures to protect the child from all forms of physical or mental violence, injury or abuse in all circumstances, even where the parent or guardian is unable to resist social pressure;

c) The evaluation of a risk for a child to be submitted to an irreversible harmful practice such as female genital mutilation in the country to which he or she is being returned should be adopted following the principle of precaution, and where reasonable doubts exist that the receiving State cannot protect the child against such practices, State parties should refrain from returning the child.

11.9 The Committee therefore concludes that the State party failed to consider the best interests of the child when assessing the alleged risk of the author's daughter to be subjected to female genital mutilation if returned to the Puntland State of Somalia, and to take proper safeguards to ensure the child's wellbeing upon return, in violation of articles 3 and 19 of the Convention"

Wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, moeten de belangen van het kind primair in overweging worden genomen De impact op de kinderen van verzoeker, hun welzijn, hun veiligheid en de impact die de verwijdering op hen kan hebben dient grondig onderzocht te worden.

6. Zesde onderdeel

Ook onder artikel 8 van het EVRM dient een grondige en uitvoerige belangen afweging gemaakt te worden.

Om na te gaan of er in het kader van immigratie sprake is van een positieve verplichting (bv. een recht op binnenkomst en/of verblijf in het kader van gezinshereniging) dan wel een negatieve verplichting (bv. in het kader van weigering van voortgezet verblijf), dient een redelijke belangenafweging plaats te

hebben. Het Hof van Justitie wijst erop dat het EHRM in deze belangenafweging in migratiedossiers, conform het beginsel van het belang van het kind, concreet rekening houdt met factoren zoals de leeftijd van het betrokken kind, het belang en welzijn van de kinderen in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen (zoals de band die het kind heeft met de culturele en taalkundige context van dit land), het eventuele feit dat het kind onafhankelijk van het gezin aankomt, zijn situatie in het land van herkomst, de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land van herkomst en de mate waarin het kind van zijn gezinsleden afhankelijk is (HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement v Raad, pt. 56 en 64-65, met verwijzing naar EHRM 21 december 2001, nr. 31465/96, Sen v. Nederland, § 37- EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39; EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. Nederland, § 69; EHRM 19 februari 1996 nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, § 42. Zie ook interessante rechtspraak aangaande het belang van het kind in EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, Tuquabo-TeMe et al v Nederland, § 44; EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Uner v. Nederland, § 58; EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, § 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, Arvelo Aponte v. Nederland, § 6; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk §§ 82-83; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, § 78; EHRM 30 juli 2013, nr. 33169/10, Polidario v. Zwitserland; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Bensha v. Zwitserland, § 51, met verwijzing naar EHRM (Grote Kamer) 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, §§ 135-136; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/, Paposhvili v. België, § 144; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V v. Zwitserland; EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, Kaplan et al. v. Noorwegen; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/1U, Jeunesse v. Nederland, § 109.

Voorts stelt het EHRM dat wanneer een verblijfs en/of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder, aandacht moet worden besteed aan de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit ervan, opdat daadwerkelijke bescherming en voldoende gewicht wordt gegeven aan het belang van de kinderen die rechtstreeks worden getroffen door die maatregel (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse v. Nederland).

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is daarom de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verwerende partij erkent expliciet dat verzoeker zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, en dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in dit gezins- en privéleven.

Rest de vraag of alle relevante gegevens waarover verwerende partij beschikte of behoorde te beschikken op een zorgvuldige wijze werden betrokken in de afweging tussen enerzijds, het belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn privé- en gezinsleven in het Rijk en anderzijds, het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'- toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 53). Tevens moet blijken dat daarbij alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar werden betrokken.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Algemene factoren die meespelen in het kader van de afweging van het belang van het individu zijn, onder meer, de mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk

of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez/Noorwegen, § 70; EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 79).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt verder dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals verwerende partij in casu voorhoudt, het EHRM een aantal meer specifieke criteria heeft geformuleerd die nationale overheden moeten leiden in het maken van een redelijke belangenafweging, met name de zgn. Boultif criteria. (EHRM 2 augustus 2001, Boultif/Zwitserland, § 48).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§ 55, 57 en 58) volgt dat naast de Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moet worden betrokken:

- (9) het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

In het arrest Emre (EHRM 22 mei 2008, Emre/Zwitserland, § 71; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic/Zwitserland, § 54) vulde het Hof de gangbare criteria nog expliciet aan met twee aandachtspunten waarmee, in voorkomend geval, ook rekening moet worden gehouden bij de afweging. Het gaat om:

- (11) de specifieke omstandigheden van de zaak;
- (12) het voorlopige of definitieve karakter van het inreisverbod.

Verwerende partij heeft geenszins een redelijke afweging gemaakt in het licht van de bovenstaande factoren.

Verzoeker wenst met name te wijzen op het volgende:

Wat de algemene factoren betreft:

- 1) De mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken

Indien verzoeker naar Marokko wordt teruggestuurd wordt zijn gezinsleven effectief onderbroken. Zijn echtgenote en kinderen hebben allen sinds jaren, of zelfs sinds hun geboorte, het centrum van hun belangen in België gevestigd. De drie minderjarige kinderen lopen allen school in België. De stiefzoon van verzoeker heeft een ernstige handicap en krijgt gespecialiseerde zorg op maat in België. De echtgenote van verzoeker is sinds lang depressief.

Zij wordt hiervoor intensief behandeld door haar huisarts en in dagbehandeling. Zij ontvangt een ziekte-uitkering die zij niet kan behouden indien zij België verlaat. De echtgenote en kinderen van verzoeker kunnen dus onmogelijk België verlaten om zich bij verzoeker in Marokko te vervoegen.

Verzoeker heeft in dat geval ook geen enkel perspectief om in de voorzienbare toekomst met zijn gezin te worden herenigd.

2) De omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat

Verzoeker zelf verblijft sinds 2008, zijnde meer dan tien jaar, legaal in België. Verwerende partij betwist ook niet dat hij er een privéleven heeft opgebouwd en dat de bestreden beslissing hierin een inmenging vormt. Zij stelt echter laconiek dat banden kunnen behouden worden met moderne communicatiemiddelen, en dat verzoeker hoe dan ook niet de bescherming van artikel 8 EVRM kan inroepen omdat de bescherming van de openbare orde zou voorgaan. Dergelijke laconieke argumenten kunnen niet worden aanvaard om een ernstige inmenging in verzoekers jaren lang opgebouwde privéleven te legitimeren.

3) De aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten

Zoals reed gesteld (factor 1) hebben de echtgenote en kinderen van verzoeker sinds jaren, of zelfs sinds hun geboorte, het centrum van hun belangen in België gevestigd. De drie minderjarige kinderen lopen allen school in België. De stiefzoon van verzoeker heeft een ernstige handicap en krijgt gespecialiseerde zorg op maat in België. De echtgenote van verzoeker is sinds lang depressief. Zij wordt hiervoor intensief behandeld door haar huisarts en in dagbehandeling. Zij ontvangt een ziekte-uitkering die zij niet kan behouden indien zij België verlaat. De echtgenote en kinderen van verzoeker kunnen dus onmogelijk België verlaten om zich bij verzoeker in Marokko te vervoegen.

De kinderen van verzoeker spreken geen Arabisch of Berbers en zullen in Marokko dus zeer moeilijk kunnen integreren, laat staat effectieve toegang hebben tot onderwijs. Ook de echtgenote van verzoekster heeft amper banden met Marokko nu zij sinds haar 6 maanden in Europa verblijft en al haar familieleden in Europa wonen.

Verzoeker en zijn echtgenote dragen ook de zorg voor de oudste zoon van de echtgenote uit een eerder huwelijk, M. Z., geboren te Veghel op 20.05.1997. Z. heeft een ernstige handicap en heeft constante gespecialiseerde zorg nodig die hij onmogelijk kan krijgen in Marokko.

De suggestie van verwerende partij dat het gezinsleven zou kunnen worden verdergezet in Nederland is puur hypothetisch. Ten eerste kan de echtgenote van verzoeker niet verplicht worden zich terug in Nederland te vestigen, dit zou indruisen op haar recht op vrij verkeer als unieburger. Ten tweede kan geenszins worden gegarandeerd dat verzoeker in Nederland een verblijfsvergunning zal kunnen bekomen.

Wat de meer specifieke criteria die spelen waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen betreft:

4) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;

Hierop werd reeds ingegaan in het tweede en derde onderdeel.

5) de duur van het verblijf in het gastland;

Verzoeker verblijft sinds meer dan 10 jaar onafgebroken en wettig in België.

6) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode

Verzoeker benadrukt dat hij veel spijt heeft van zijn daden en vanuit de gevangenis zeer hard werkt aan zijn reklassering. Hij stelt disciplinair geen problemen in de gevangenis en is tewerkgesteld binnen een vertrouwensfunctie. Daarnaast volgt hij Nederlandse les op dinsdag- en vrijdagmiddag (zie E-mail K. B. , Psycholoog - Expertise PI Wortel van 17.10.2018, stuk 6).

7) de nationaliteit van alle betrokkenen;

Verzoeker is de enige van het gezin die de Marokkaanse nationaliteit heeft. Zijn echtgenote, zijn stiefzoon, en zijn drie minderjarige kinderen hebben de Nederlandse nationaliteit.

8) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven,

Verzoeker en zijn echtgenote zijn sinds 2003 gehuwd,

Verwerende partij betwist ook niet dat verzoeker zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, en dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in dit gezins- en privéleven.

9) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;

Verzoeker en zijn echtgenote zijn gehuwd sinds 2003, Het laatste kind werd geboren in 2014. Verzoeker beging de strafbare feiten pas in 2015.

10) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;

De kinderen zijn respectievelijk 21,13,9en3jaar oud.

11) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen

De echtgenote van verzoeker is sinds lang depressief. Zij wordt hiervoor intensief behandeld door haar huisarts en in dagbehandeling. Zij ontvangt een ziekte-uitkering die zij niet kan behouden indien zij België verlaat.

Verzoeker en zijn echtgenote dragen ook de zorg voor de oudste zoon van de echtgenote uit een eerder huwelijk, M. Z., geboren te V. op 20.05.1997. Z. heeft een ernstige handicap en heeft constante gespecialiseerde zorg nodig die hij onmogelijk kan krijgen in Marokko.

12)het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;

De kinderen van verzoeker spreken geen Arabisch of Berbers en zullen in Marokko dus zeer moeilijk kunnen integreren, laat staat effectieve toegang hebben tot onderwijs.

De oudste dochter van verzoeker, H. Z., geboren te 's-Gravenhage op 01.06.2005, van Nederlandse nationaliteit, krijgt logopedische begeleiding op maat die zijn onmogelijk in Marokko kan verderzetten.

De oudste zoon van de echtgenote uit een eerder huwelijk, M. Z., geboren te Veghel op 20.05.1997 heeft een ernstige handicap en heeft constante gespecialiseerde zorg nodig die hij onmogelijk kan krijgen in Marokko.

De hierboven uiteengezette omstandigheden zijn van die aard dat ze het verzoeker en zijn echtgenote en kinderen moeilijk of onmogelijk kan maken om het privé- en gezinsleven voort te zetten.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door na te laten een zo grondig als mogelijk onderzoek te voeren naar het bestaan van verzoekers gezinsleven en vervolgens naar de toelaatbaarheid van een inmenging in dit gezinsleven overeenkomstig artikel 8 EVRR voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing begaat verwerende partij een schending van alle bovenvermelde wetsbepalingen en algemene rechtsbeginselen."

2.2. Volgens een vaste rechtspraak vereist de uiteenzetting van een middel dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid dat zou zijn geschonden en de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Middelen die zich beperken tot een theoretische uiteenzetting van de aangevoerde rechtsregels of rechtsbeginselen, zonder dat deze concreet worden betrokken op de bestreden beslissing of zonder dat wordt uitgelegd hoe de aangevoerde rechtsregels door de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing werden geschonden, zijn niet ontvankelijk (zie o.m. RvS nr. 190.271 van 9 februari 2009). De Raad onderzoekt hierna het middel in het licht van de concrete uiteenzetting van verzoekers grieven ten aanzien van de bestreden beslissing, zonder dat daarbij noodzakelijk wordt ingegaan op iedere rechtstheoretische beschouwing.

2.2.1. In een eerste onderdeel voert verzoeker aan dat artikel 28.3 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) niet correct werd omgezet in de Belgische wetgeving.

Artikel 44bis §3, 1°, van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt dat het verblijfsrecht van burgers van de Unie die gedurende tien jaar op het grondgebied hebben verbleven enkel kan worden beëindigd om dwingende redenen van openbare orde, terwijl artikel 28.3 van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt dat deze beperking ook geldt ten aanzien van familieleden van Unieburgers. Verzoeker betoogt aldus dat, nu hij meer dan tien jaar in België verblijft, enkel om “dwingende” redenen van openbare veiligheid van het grondgebied het verblijf kon worden beëindigd, terwijl de bestreden beslissing slechts gesteund is op “ernstige” reden van openbare orde.

Artikel 44bis van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.” (eigen onderlijning)

Artikel 28 van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt:

“1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging.

2. Behalve om ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid kan een gastland geen besluit tot verwijdering van het grondgebied nemen ten aanzien van burgers van de Unie of familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die een duurzaam verblijfsrecht op zijn grondgebied hebben verworven.

3. Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij:

a) de laatste tien jaar in het gastland hebben verbleven, of

b) minderjarig zijn, tenzij de verwijdering noodzakelijk is in het belang van de minderjarige, zoals bepaald in het VNVerdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.” (eigen onderlijning)

Verzoeker merkt aldus terecht op dat artikel 44bis, §3, van de vreemdelingenwet en artikel 28.3 van de richtlijn niet met elkaar in overeenstemming zijn.

De verwerende partij werpt tegen dat de Nederlandstalige versie van de Burgerschapsrichtlijn een fout bevat.

Zo luidt artikel 28.3 in de Franse versie:

“Une décision d'éloignement ne peut être prise à l'encontre des citoyens de l'Union, quelle que soit leur nationalité [...]”; (eigen onderlijning)

en in het Engels :

“An expulsion decision may not be taken against Union citizens, except if the decision is based on imperative grounds of public security [...]”. (eigen onderlijning)

Waar volgens de Nederlandse versie van de richtlijn een verwijderingsbesluit ten aanzien van familieleden van Unieburgers met meer dan tien jaar verblijf enkel kan worden genomen in geval van dwingende redenen van openbare orde of veiligheid, geldt deze verhoogde bescherming in de Franse en Engelse versies enkel ten aanzien van de Unieburgers zelf.

Het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest *Cilfit* dat de teksten van gemeenschapsrecht in verscheidene talen zijn opgesteld en dat de verschillende taalversies gelijkelijk authentiek zijn. De uitlegging van een bepaling van gemeenschapsrecht vereist dan ook een vergelijking van de verschillende taalversies. Het gemeenschapsrecht bezigt een eigen terminologie en de rechtsbegrippen in het gemeenschapsrecht hebben niet noodzakelijkerwijs dezelfde inhoud als in de verschillende nationale rechtssystemen. De bepalingen van gemeenschapsrecht moeten in hun context worden geplaatst en worden uitgelegd in het licht van dit recht in zijn geheel, zijn doelstellingen en zijn ontwikkelingsstand op het ogenblik waarop de betrokken bepaling moet worden toegepast. De nationale rechter is er niet toe gehouden een prejudiciële vraag te stellen wanneer de juiste toepassing van het gemeenschapsrecht zo evident is, dat redelijkerwijze geen ruimte voor twijfel kan bestaan (HvJ, 6 oktober 1982, 283/81, *CILFIT Srl en Lanificio di Gavardo SpA / Ministerie van Volksgezondheid*, nrs. 18-21).

Uit een vergelijking van de verdere taalversies van artikel 28.3 van de Burgerschapsrichtlijn blijkt dat niet enkel de Franse en de Engelse versies de beperking tot “*dwingende*” redenen, waarvan sprake in artikel 28.3, voorbehouden voor Unieburgers, maar ook in de Spaanse, Deense, Duitse, Griekse, Italiaanse, Portugese, Finse en Zweedse versies geldt artikel 28.3 enkel ten aanzien van de Unieburgers zelf. Aldus blijkt enkel de authentieke Nederlandse versie van de richtlijn af te wijken van de tien andere authentieke versies van de Burgerschapsrichtlijn (aantal officiële EU-talen op dat ogenblik).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt bijgevolg vast dat de Nederlandse versie van artikel 28.3 van de Burgerschapsrichtlijn een afwijking bevat die niet voorkomt in de andere authentieke versies. Gelet op het feit dat de verschillende taalversies gelijkelijk authentiek zijn en uit een vergelijking van de verschillende taalversies blijkt dat artikel 28.3 enkel betrekking heeft op Unieburgers en niet op hun familieleden, wordt verzoeker niet bijgetreden waar hij aanvoert dat artikel 44bis, §3, van de vreemdelingenwet artikel 28.3 van de Burgerschapsrichtlijn foutief heeft omgezet.

De verwerende partij kon dan ook zonder schending van de Burgerschapsrichtlijn vaststellen dat verzoeker, als familielid van een Unieburger, onder de toepassing viel van artikel 44bis, §2, van de vreemdelingenwet en het verblijf op die rechtsgrond beëindigen om “*ernstige*” redenen van openbare orde.

Het eerste onderdeel is niet gegrond.

2.2.2. In een tweede onderdeel betoogt verzoeker dat verkeerdelijk wordt gemotiveerd dat hij veroordeeld zou zijn geweest in de hoedanigheid van leidinggevend persoon ('*qualité de dirigeant*'). Deze verzwarende omstandigheid werd door het Hof van Beroep niet weerhouden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Hof van Beroep te Luik op 21 november 2017 werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van zes jaar. De bestreden beslissing motiveert:

"Het Hof van Beroep van Luik veroordeelde u op 21.11.2017 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan verdovende middelen te hebben ingevoerd, uitgevoerd, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaïne, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van leidend persoon. Deze feiten pleegde u tussen 01.01.2015 en 31.05.2016."

Verzoeker voert terecht aan dat de hoedanigheid van leidend persoon niet werd weerhouden door het Hof van Beroep. Uit de lezing van het arrest blijkt inderdaad dat de verzwarende omstandigheid van leider van de criminele organisatie niet bewezen werd geacht, reden waarom de strafmaat door het Hof van Beroep werd herleid van zeven naar zes jaar. Uit de lezing van het arrest blijkt dat niet duidelijk is of verzoeker, dan wel zijn kompaan T.F., de leider is van de bende, aangezien de betrokkenen elkaar op dit punt tegenspreken. T.F. werd veroordeeld tot zeven jaar, verzoeker tot zes jaar en de derde beklaagde, M.D.N., tot 40 maanden gevangenisstraf.

De bestreden beslissing vervolgt:

"De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Het lijdt geen twijfel dat drugs in het algemeen een ernstige bedreiging vormen voor de volksgezondheid en de veiligheid binnen de samenleving. Dat geldt des te meer voor harddrugs met een sterk verslavend effect, zoals cocaïne. De handel in cocaïne brengt de gezondheid en de levenskwaliteit van gebruikers ernstig in gevaar. Bovendien doet de aanwezigheid van drugs in de samenleving afbreuk aan de openbare rust en veiligheid doordat een deel van de druggebruikers misdrijven pleegt om het eigen gebruik te financieren of onder invloed van drugs strafbare feiten pleegt. U handelde vanuit het kader van een vereniging van misdadigers en het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van

uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychische vlak.

Het staat vast dat uw zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers, wijzen op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. Ingevolge de ernst van de door u gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat u een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Gelet op de ernst van de feiten, het deel uitmaken van een vereniging met internationale drughandel, de duur van de periode, uw rol binnen de vereniging als leidend persoon, uw persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.

Uit voorgaande blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten."

De bestreden beslissing wijst, met referentie naar de relevante Europese rechtspraak, naar de ernst van georganiseerde drugscriminaliteit en de bijzonder negatieve impact op de samenleving. Er wordt op gewezen dat verzoeker handelde in het kader van een vereniging van misdadigers en uit zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers, wat wijst op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. Het feit dat het Hof van Beroep oordeelde dat niet kon worden uitgemaakt wie nu precies de leider van de organisatie was, doet geen afbreuk aan de ernst van de tenlastelegging, die voor het overige bewezen werd geacht. Het staat buiten betwisting dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan georganiseerde drugscriminaliteit en dat hij binnen het kader van de bende een vooraanstaande rol speelde. Het feit dat de bestreden beslissing, wat de verzwarende omstandigheid van het effectieve leiderschap van de bende betreft, de uiteindelijke veroordeling door het Hof van Beroep onnauwkeurig heeft weergegeven, heeft *in casu* geen determinerende invloed op de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde.

Waar verzoeker aanvoert dat in de bestreden beslissing wordt voorbijgegaan aan de verzachtende omstandigheid van een blanco strafblad waarmee het Hof van Beroep rekening hield, blijkt uit de lezing van het arrest dat dit wordt vermeld bij de straftoemeting *in concreto*, waarbij het Hof rekening houdt met alle elementen van de zaak; zo wordt de afwezigheid van eerdere veroordelingen wel vernoemd, maar wordt deze afgewogen tegen de verzwarende omstandigheden, met name, de zware inbreuk op de openbare orde, sociale en economische orde, de lange duur van de periode waarin de misdrijven werden gepleegd en het winstgevend doel van de misdrijven. Het feit dat het Hof van Beroep de afwezigheid van eerdere veroordelingen mee heeft betrokken in zijn beoordeling, doet geen afbreuk aan de ernst van de gepleegde misdrijven. De verzoeker toont ook hier niet aan dat de verwerende partij de gepleegde feiten ten onrechte heeft gekwalificeerd als een ernstig gevaar voor de openbare orde.

Het tweede onderdeel is niet gegrond.

2.2.3. In het derde onderdeel betoogt verzoeker, met verwijzing naar Europese rechtspraak, dat in de bestreden beslissing onvoldoende werd nagegaan of verzoekers aanwezigheid op het grondgebied een actueel en reëel risico vormt voor het plegen van nieuwe criminele feiten in de toekomst. Hij wijst er onder meer op dat hij in het verleden een blanco strafregister had en dat hij in de gevangenis hard werkt aan zijn reclassering. Hij wijst er ook op dat hij op 21 november 2017 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zes jaar en dus nog lang in de gevangenis zal moeten blijven. Zijn echtgenote is van Nederlandse nationaliteit evenals hun kinderen. Er werd onvoldoende nagegaan of het in het belang van het gezin is om naar Marokko terug te keren, noch de verblijfsrechtelijke implicaties werden nagegaan.

Zoals hoger reeds aangehaald, verwijst de bestreden beslissing met betrekking tot het gevaar voor de openbare orde naar de jurisprudentie van het Europees Hof van Justitie waaruit blijkt dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip *"ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid"* valt, in het bijzonder naar het arrest *Tsakouridis* (zoals geciteerd m.b.t. het eerste onderdeel). Het Hof van Justitie bevestigde daarbij dat georganiseerde drugscriminaliteit een zodanig

gevaar voor de samenleving vormt, dat bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. De feiten van georganiseerde drugshandel waarvan sprake in de bestreden beslissing, werden terecht beschouwd als ernstige feiten van openbare orde of openbare veiligheid. De bestreden beslissing specificeert dat verzoeker zich schuldig maakte aan internationale handel in cocaïne in het kader van een vereniging van misdadigers omwille van financiële motieven zonder zich te bekommeren over de nefaste maatschappelijke gevolgen hiervan. De beslissing besluit dat dit wijst op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. Gelet op de ernst van de feiten, het deel uitmaken van een vereniging met internationale drughandel, de duur van de periode, verzoekers rol binnen de organisatie en persoonlijkheid, wordt besloten dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.

Het feit dat er in de bestreden beslissing slechts sprake is van één veroordeling, staat niet in de weg dat de ten laste gelegde feiten zich uitstrekken over een periode van ongeveer anderhalf jaar (1 januari 2015 tot 31 mei 2016 – zie arrest Hof van Beroep). Dat verzoeker “*veel spijt heeft*” is *in casu* niet meer dan een algemene bewering. De Raad kan verzoeker niet bijtreden waar hij stelt dat, uit het feit dat hij sedert zijn opsluiting (vanaf 23 november 2016) van goed gedrag is in de gevangenis, moet worden afgeleid dat er geen gevaar meer voor de openbare orde zou zijn. Uit de niet betwiste motieven van de bestreden beslissing blijkt immers dat verzoekers handelen was ingegeven door winstbejag en dat de feiten blijken geven van georganiseerde criminaliteit die zich uitstreckte over een ruime periode. Gelet op de aard van de feiten, het georganiseerde karakter, de periode waarin deze werden vastgesteld, en het winstoogmerk, is het oordeel dat verzoeker een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde niet onredelijk of onevenredig.

Waar in het onderdeel verwezen wordt naar het gezinsleven en de belangen van de kinderen, verwijst de Raad naar de bespreking van het vijfde en het zesde onderdeel.

2.2.4. In het vierde onderdeel wijst verzoeker op het belang van de kinderen in het licht van overweging 24 van het Burgerschapsrichtlijn. Hij verwijst daarbij naar de verhoogde bescherming in artikel 28.3 van de Burgerschapsrichtlijn van niet enkel Unieburgers, maar ook van hun familieleden.

Uit de bespreking van het eerste onderdeel is gebleken dat de verhoogde bescherming waarvan sprake in artikel 28.3.a van de Burgerschapsrichtlijn, enkel betrekking heeft op Unieburgers en niet op hun familieleden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat artikel 44*bis* van de vreemdelingenwet de richtlijn foutief omzet. In de mate verzoeker zich ten aanzien van zijn minderjarige kinderen van Nederlandse nationaliteit beroept op artikel 28.3, b, van de Burgerschapsrichtlijn, merkt de Raad op dat de beëindigingsmaatregel niet werd genomen ten aanzien van zijn kinderen maar enkel ten aanzien van verzoeker zelf.

In de mate verzoeker aan de hand van het arrest *Ruiz Zambrano* (HvJ 8 maart 2011, C-34/09) aanvoert dat artikel 20 van het Verdrag Betreffende de Werking van de Europese Unie (verder: het VWEU) zich verzet tegen maatregelen die tot gevolg hebben dat burgers van de Unie het effectieve genot van de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende wordt ontnomen, wijst de Raad op het volgende.

Artikel 20 van het VWEU, dat handelt over het burgerschap van de Unie, verleent aan iedere burger van de Unie een fundamenteel en persoonlijk recht op vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Conform artikel 21 van het VWEU wordt dit recht uitgeoefend onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld. De artikelen 27 en 28 van de Burgerschapsrichtlijn bepalen in dit verband welke beperkingen aan Unieburgers en hun familieleden kunnen worden opgelegd om redenen van openbare orde. Voor zover verzoeker niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing in strijd zou zijn met de artikelen 27 en 28 van de Terugkeerrichtlijn en de omzettingbepalingen hiervan in het Belgische recht, maakt hij dan evenmin een schending aannemelijk van artikel 20 van het VWEU.

2.2.5. In het vijfde onderdeel verwijst verzoeker naar artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en naar artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag. Hij voert aan dat de bestreden beslissing hem van zijn kinderen ofwel van hun moeder scheidt, en dat de kinderen daarbij niet werden gehoord.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker actueel een gevangenisstraf van zes jaar uitzit en als gevolg daarvan gescheiden leeft van zijn kinderen, wat niet het gevolg is van de bestreden beslissing. Waar de bestreden beslissing een einde stelt aan verzoekers recht op verblijf, houdt de bestreden beslissing niet

noodzakelijk in dat hij na zijn vrijlating gescheiden van zijn kinderen zal moeten leven, doch enkel dat het verblijfsrecht in België – om ernstige redenen van openbare orde – in zijn hoofde beëindigd werd. De Raad wijst erop dat dit het gevolg is van verzoekers activiteiten in het kader van een georganiseerde internationale drugshandel en dat het feit dat hij kinderen had die in België leefden hem er niet van heeft weerhouden om dergelijke activiteiten te ontwikkelen. Verder merkt de Raad op dat noch uit artikel 24 van het Handvest, noch uit artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag volgt dat verzoekers kinderen zelf moesten worden gehoord bij het nemen van de beëindigingsmaatregel ten aanzien van hun vader. Artikel 24 van het Handvest bepaalt dat de belangen van het kind van primordiaal belang zijn. Voor zover reeds uit artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag rechtstreekse rechten kunnen worden geput, blijkt uit artikel 9.4 dat, indien de scheiding voortvloeit uit een overheidsbeslissing (o.m. bij een gevangenneming of een deportatie), de staat aan de ouders, het kind of een ander familielid de noodzakelijke inlichtingen moet geven.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze wel degelijk een afweging bevat van de belangen van het kind. Deze belangenafweging wordt verder besproken aan de hand van artikel 8 van het EVRM in het zesde onderdeel, waartoe ook de belangen van de minderjarige kinderen behoren.

2.2.6. In het zesde onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de inmenging in verzoekers gezinsleven enerzijds steunt op artikel 44bis, §2, van de vreemdelingenwet, en anderzijds is ingegeven door een van de in artikel 8.2 vernoemde gronden. In de uitoefening van hun prerogatief inzake migratiecontrole en het bewaken van de openbare orde, hebben de Verdragsluitende staten de bevoegdheid om een vreemdeling die veroordeeld is omwille van misdrijven uit te wijzen. Deze beslissing moet, indien het een inmenging uitmaakt op het recht op eerbiediging van het gezins-/privéleven, bij wet voorzien zijn en noodzakelijk is in een democratische samenleving, dit is gerechtvaardigd door een dwingende sociale behoefte en proportioneel met het nagestreefde legitieme doel.

Artikel 8 van het EVRM verleent geen enkele categorie vreemdelingen een absoluut recht op niet-uitwijzing. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt desalniettemin dat de uitwijzing van een vreemdeling in bepaalde omstandigheden in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

Het Hof heeft in zijn arrest *Boultif* de criteria opgesomd die moeten worden gehanteerd om te beoordelen of een verwijderingsmaatregel nodig was in een democratische samenleving en in verhouding was tot het legitieme nagestreefde doel. Deze criteria – die worden weergegeven in paragraaf 48 van het arrest – zijn de volgende:

- de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- de duur van het verblijf in het gastland;
- het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- de nationaliteit van alle betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoeker, zoals de duur van het huwelijk, alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land van herkomst/bestemming, dit zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst moeilijk maken. In de woorden van het EHRM kan sprake zijn van een ‘*certain degree of hardship*’;
- bijzondere omstandigheden, zoals medische elementen.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake *Üner* volgt dat, naast de *Boultif*-criteria, ook in de belangenafweging moet worden betrokken, voor zover van toepassing op de voorliggende zaak:

- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling; en
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 55, 57 en 58).

Het Hof zal nagaan welke impact de verwijdering heeft op de (huwelijks)partner en de eventuele kinderen. Er wordt onderzocht of van de gezinsleden redelijkerwijze kan worden verwacht dat ze het betrokken gezinslid volgen naar het land van verwijdering. Daarvoor wordt onder meer hun aanpassingsvermogen (*'adaptability'*) beoordeeld (bijvoorbeeld wat betreft het aanleren van een nieuwe taal), alsook de mogelijke ernstige moeilijkheden met betrekking tot godsdienst, gezondheid, tewerkstelling, onderwijs, of andere sociale en culturele gegevens in het land waartoe de vreemdeling wordt verwijderd.

De bestreden beslissing bevat met betrekking tot de toets aan artikel 8 van het EVRM de volgende afweging:

“Uw echtgenote en uw kinderen zijn van Nederlandse nationaliteit. Mochten zij beslissen om terug te keren naar Nederland dan kan u steeds een verzoek richten aan de Nederlandse autoriteiten opdat u zou worden toegelaten uw gezinsleven verder te zetten in Nederland. Er werden geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat u reeds dergelijke aanvraag indiende en dat deze geweigerd zou zijn. Hoe dan ook, zelfs al zou dergelijke aanvraag geweigerd worden, uit uw administratief dossier blijken geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van uw gezinsleven in het land van herkomst (of elders) zouden verhinderen. Er liggen geen concrete elementen voor die er op zouden kunnen wijzen dat er in hoofde van uw partner of uw kinderen ernstige moeilijkheden zouden zijn indien zij u zouden volgen naar uw herkomstland dan wel een ander land. Uw echtgenote is net als u in Marokko geboren. U en uw echtgenote zijn in Marokko in het huwelijk getreden en uw echtgenote was 28 jaar oud toen zij in februari 2007 in België kwam wonen. Hoewel aangenomen kan worden dat uw echtgenote ook banden met België opgebouwd heeft tijdens haar legaal verblijf alhier, blijkt nog niet dat er in haar hoofde sprake is van hinderpalen die het voor haar bijzonder moeilijk zouden maken om het gezinsleven elders verder te zetten. De contacten met eventuele familie en vrienden die ze in België heeft, kunnen ook op een andere manier worden onderhouden middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen. Indien uw partner u niet zou wensen te vergezellen naar uw herkomstland of elders en u geen recht op verblijf in Nederland zou (kunnen) bekomen, kan contact onderhouden worden middels (korte) bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen.

Het feit dat uw echtgenote niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko of elders. De eenheid van het gezin kan logischer wijze behouden blijven op een plaats buiten België. Uw kinderen zijn nog vrij jong waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk zouden kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Bovendien blijkt uit niks dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in Marokko of elders te vinden zou zijn. Het hoger belang en welzijn van de kinderen heeft een primordiaal karakter maar geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van de kinderen een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezins- en privéleven. Het feit dat u 3 minderjarige kinderen en een echtgenote had op het moment dat u de feiten pleegde, heeft u er niet van weerhouden strafbare feiten te plegen. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover hen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Gezien deze overwegingen worden uw familiale belangen hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

U verklaarde dat u sinds 14.01.2008 in België verblijft. Er kan dus worden gesteld dat u op bijna 35-jarige leeftijd, in België bent komen wonen. Inmiddels bent u 45 jaar. Uit niks is gebleken dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Daarenboven werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met Marokko. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U hebt er meer dan de helft van uw leven verbleven. U geeft trouwens zelf aan dat uw ouders en uw zussen in Marokko verblijven en u ook de taal spreekt. U hebt dus een sociaal vangnet in Marokko dat u kan helpen bij het opbouwen van uw leven aldaar. U verklaarde eveneens dat u nog een broer heeft die woonachtig is in Nederland en een broer die woonachtig is in Spanje. Zij kunnen u vanuit Nederland en Spanje ondersteunen, bovendien kunnen zij u desgewenst regelmatig bezoeken. Er is geen indicatie gevonden dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor u om u in Marokko te vestigen.

U verklaarde in uw hoorrecht dat u niet kan terugkeren naar uw land omdat uw echtgenote met momenten zwaar depressief is, uw steun nodig heeft en zij hier terecht kan bij haar huisarts en haar begeleiders voor de behandeling van haar depressie. Uit een attest van de huisarts van 19.06.2018 blijkt dat uw echtgenote lijdt aan een depressie, chronische vermoeidheid en obesitas. U legt geen enkel document voor waaruit blijkt dat zij enkel in België kan behandeld worden waardoor dit element niet kan weerhouden worden.

Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De beperkte tewerkstelling en de gevolgde opleidingen zijn niet van die aard om thans te spreken van een economische binding met het gastland. Gelet op de door u gepleegde feiten blijkt het niet uw intentie om een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland, u was immers niet tevreden met wat u op legale wijze verdiende en vulde dit aan met de opbrengsten uit de drugshandel. Het bezit van een strafblad zal uw inschakeling in de arbeidsmarkt niet ten goede komen. De vaardigheid die u tijdens uw opleidingen en tijdens uw werk in België opgepikt heeft, zullen u wellicht ook in uw thuisland van pas komen en uw kansen op de arbeidsmarkt enkel positief beïnvloeden.

Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven. Het contact met uw vrienden kan onderhouden worden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen, desgewenst kunnen zij u ook bezoeken. Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.”

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoeker op 3 juli 2018 in de gevangenis te Wortel werd gehoord in het kader van de beëindiging van het verblijf. Verzoeker vulde een vragenlijst in. Op 3 juli 2018 richtte verzoekers advocaat eveneens een schrijven tot de verwerende partij “waaruit de verwevenheid van cliënt met België en zijn gezin blijkt.” Hierbij werden – naast foto's – brieven van verzoekers kinderen gevoegd, evenals een schrijven van zijn echtgenote die eveneens wees op het feit dat zij een zoon hebben (verzoekers stiefzoon) die een mentale handicap heeft. Zij wijst er ook op dat zij aan een depressie lijdt.

Verzoeker voert aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met de impact op het gezins- en privéleven, in het bijzonder de depressie van zijn echtgenote en de mentale handicap van zijn stiefzoon. De Raad merkt vooreerst op dat, wat de depressie van zijn echtgenote betreft, noch uit de vragenlijst die verzoeker invulde, noch uit het schrijven van zijn advocaat d.d. 3 juli 2018 blijkt dat zij heeft vermeld dat zij hiervoor een behandeling volgde, noch dat zij hierom een ziekte-uitkering kreeg en arbeidsongeschikt was. Enkel in de brief van verzoekers dochter Y.H. wordt vermeld dat de moeder depressief is en ook in

het schrijven van verzoekers echtgenote zelf wijst zij hierop. Er werd evenwel niets vermeld omtrent een ambulante behandeling van de ziekte of van de afhankelijkheid van een ziekte-uitkering, zodat verzoeker de verwerende partij niet kan verwijten geen rekening te hebben gehouden met elementen die hij, hierom verzocht, niet ter kennis heeft gebracht. Bijkomend merkt de Raad op dat verzoeker niet verduidelijkt waarom het feit dat zijn echtgenote een ziekte-uitkering ontvangt, een element zou zijn dat de beoordeling van het gezinsleven aantast. De bestreden beslissing motiveert immers dat verzoekers gezin verzoeker niet hoeft te volgen naar Marokko en er contact kan worden gehouden met moderne communicatiemiddelen. Zij hoeft de uitkering dan ook niet te verliezen. De beslissing motiveert dat het gezin zich – samen met verzoeker – eventueel ook in Nederland kan vestigen. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom zij, als Nederlandse onderdane, geen aanspraak zou kunnen maken op een ziekte-uitkering in Nederland. Tenslotte motiveert de bestreden beslissing dat het gezin er ook voor kan opteren verzoeker te vergezellen naar Marokko. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom hij niet in staat zou zijn om zijn gezin in Marokko te onderhouden. Het enkele feit dat zijn echtgenote haar invaliditeitsuitkering in België in dat geval zou verliezen, houdt niet in dat de belangenafweging onredelijk of onevenredig zou zijn, nu verzoeker niet aantoont dat hij zijn gezin in Marokko niet zou kunnen onderhouden.

Wat betreft de handicap van zijn stiefzoon Z.M., blijkt uit de stukken bij het verzoekschrift dat deze 21 jaar is en dat deze thuis bij zijn moeder verblijft. Verzoeker legt een stuk neer (stuk 14 bij het verzoekschrift) waaruit blijkt dat een aanvraag voor een persoonsgebonden budget werd ingediend bij het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap. Verzoeker toont evenwel niet aan dat zijn stiefzoon bijzondere zorgen behoeft. Uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoeker actueel in de gevangenis verblijft en dat het zijn echtgenote is die zijn stiefzoon opvangt en begeleidt. Uit geen van de drie door verwerende partij voorgestelde scenario's blijkt dat verzoekers stiefzoon niet langer door zijn moeder zou kunnen worden begeleid, noch dat het contact met verzoeker onmogelijk wordt gemaakt.

Met betrekking tot de banden in België motiveert de bestreden beslissing dat verzoeker tot de leeftijd van vijfendertig jaar in Marokko heeft gewoond en in Marokko is gehuwd. Uit de motieven blijkt ook dat verzoeker verklaarde nog ouders en zussen te hebben in Marokko. Verzoeker blijkt aldus nog banden te hebben in Marokko. Het oordeel dat verzoekers opgebouwde banden in België de maatregel om ernstige redenen van openbare orde niet in de weg staat, is in dit opzicht niet onevenredig. Verzoeker verklaart zich dan wel oneens met het motief dat het contact, naast moderne communicatiemiddelen, ook kan worden onderhouden met korte bezoeken, hij voert geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat deze beoordeling kennelijk onredelijk of onevenredig zou zijn. De bestreden beslissing wijst er verder ook op dat het feit dat hij een gezinsleven in België heeft, hem niet heeft weerhouden om ernstige strafbare feiten te plegen. Verzoeker toont niet aan dat de belangenafweging op dit punt disproportioneel zou zijn.

Waar verzoeker aanvoert dat een terugkeer naar Nederland louter hypothetisch is, brengt hij geen enkel concreet element aan tegen dit motief. Hij voert geen enkel element aan waarom hij in Nederland geen aanspraak zou kunnen maken op een verblijf als familielid van een Nederlands burger. De Raad wijst er bovendien op dat (verzoeker en) zijn gezinsleden zich bovendien, als uit België terugkerende Nederlandse burgers, zich net als in België kunnen beroepen op de Burgerschapsrichtlijn. Verzoeker brengt geen enkel element aan ter weerlegging van dit motief en beperkt zich tot algemene tegenwerpingen.

Waar verzoeker nogmaals aanvoert dat zijn echtgenote als Unieburger niet kan worden verplicht België te verlaten, strekt de bestreden beslissing daar geenszins toe. Zoals hoger gesteld, houdt de bestreden beslissing, conform artikel 21 van het VWEU, een beperking in van het recht vrij verkeer, die wordt voorzien door artikel 28 van de Burgerschapsrichtlijn. De bestreden beslissing motiveert vervolgens, in het licht van de proportionaliteitstoets ex artikel 8 van het EVRM, op welke wijze het gezinsleven mogelijk kan worden uitgeoefend. Het komt verzoeker en zijn gezin toe in dit verband de passende schikkingen te treffen.

Waar verzoeker vervolgens aanvoert dat de minderjarige kinderen geen Arabisch of Berbers spreken, merkt de Raad vooreerst op dat dit element niet werd aangebracht naar aanleiding van de vraag om inlichtingen van de verwerende partij. Verder merkt de Raad op dat in het “*evolutiebilan*” van de Dienst Logopedie Turnhout d.d. 10 mei 2016 (stuk 13 bij het verzoekschrift) wordt vermeld dat de oudste dochter Z.H. met haar vader “*Marokkaans*” spreekt. Hoe dan ook blijkt uit de bestreden beslissing dat een verhuizing van het gezin naar Marokko niet de enige optie is. Waar verzoeker verwijst naar de logopedische begeleiding van zijn dochter Z.H., blijkt dat zij problemen heeft op het vlak van rekenkunde en hiervoor begeleid wordt. Ook dit element wordt pas voor het eerst aangevoerd naar aanleiding van

het huidige beroep. Verzoeker beweert dan wel dat deze begeleiding “onmogelijk” kan worden voortgezet in Marokko, maar beperkt zich ook hier tot een loutere bewering. Ook hier merkt de Raad op dat verzoekers grief uitgaat van een verhuizing van het hele gezin naar Marokko, wat *in casu* niet de enige optie is. Zoals hoger reeds aangehaald, motiveert de bestreden beslissing dat verzoeker ook contact kan houden met zijn gezin via moderne communicatiemiddelen of via korte bezoeken.

2.2.7. Het derde, vierde, vijfde en zesde onderdeel zijn niet gegrond.

2.3. Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT